

Lupul cel Mare a văzut-o de cum a deschis ochii.
Era atât de rotundă și de frumoasă încât îi venea s-o mănânce.
Când s-a trezit, a văzut-o și Lupul cel Mic.
Era atât de delicată și de strălucitoare încât îi venea s-o mângâie.

Au început amândoi să se urce în copac.
Această portocală atât de delicată și de rotundă
și de strălucitoare le dădea ceva de furcă.

Fiecare voia să ajungă primul.

Lupul cel Mare a fost cel care a cules-o.
De aproape, era și mai rotundă decât își imaginase.
Și mai delicată. Și mai strălucitoare.

Lupul cel Mare vru să muște din ea,
dar văzu privirea tristă a Lupului cel Mic.
Lupul cel Mare se uită la frumoasa portocală, oftă, apoi i-o aruncă
Lupului cel Mic. Acesta zâmbi și întinse mâinile s-o prindă.

Preafrumoasa portocală îi atinse ușor urechile, căzu în iarbă,
se rostogoli la vale, străbătu câmpul întins și se pierdu departe
de tot, într-un fel de pădure cum Lupul cel Mic nu mai văzuse.
Lupul cel Mare aruncase portocala prea tare.

Lupul cel Mare lăsă privirile în pământ. Ce păcat! N-aveau să mai vadă niciodată ceva atât de rotund și strălucitor.

Lupul cel Mic simți ochii triști ai Lupului cel Mare. Atunci, se dădu jos din copac, coborî dealul, traversă câmpul cel mare și intră în acel fel de pădure cum nu mai văzuse. Trebuia să găsească portocala.

Lupul cel Mare zâmbi.
Se așază călare pe creangă,
cu ochii în zare și nasul adulmecând.
Și așteptă.

Așteptă îndelung.
Începu să se mire: „Totuși, nu puteam s-o arunc atât de tare!”
Dar așteptă în continuare.

Când soarele începu
să apună, un gând
îl străpunse deodată
pe Lupul cel Mare:
„Și dacă Lupul cel Mic
nu se mai întoarce?”

Se ridică numaidecât
de pe creangă, se dădu
jos din copac, coborî
dealul, traversă câmpul
cel mare și intră în
pădurea aceea pe care
nici el n-o cunoștea.
Trebuia să-l găsească
pe Lupul cel Mic.

